

Kapster verkoopt zaak vanwege stelende assistente

“Ik heb haar jarenlang blindelings vertrouwd”

Kapster Simone de Vente (40) ontsloeg een frauderende assistente en moest haar vervolgens 30.000 euro schadevergoeding betalen. “Ik ben veel te goed van vertrouwen geweest.” ■ tekst Miloe van Beek ■ fotografie Marieke van der Velden

“Ik zat op een ochtend in de auto toen een van mijn medewerkers belde. Er miste geld uit de kassa, zij vermoedde dat mijn assistente Marieke dat had weggehaald. Ik wist op dat moment niet wat ik met het bericht aan moest en luchtte mijn hart bij een collega.” Na dat gesprek reed Simone de Vente, franchisenemer van een goedlopende kapsalon, naar haar werk. Daar haalde ze de sealbag uit de kluis en telde het geld na. Er miste 350 euro. “Ik heb Marieke ermee geconfronteerd. Ze reageerde laconiek: ze had het geleend. Dat wist ik toch? Ze leende wel vaker geld uit de fooienpot en de kassa, maar stopte het altijd terug. Ik ging twijfelen, wat moest ik met die verklaring? Ik had inderdaad nooit iets van een kassatekort gemerkt.” De Vente besloot Marieke voorlopig op non-actief te stellen zodat ze kon nadenken over vervolgstappen. “Ik heb de sleutel van de kluis teruggevraagd, maar vergat dat ze ook een sleutel van de kapsalon had. Een dag later heeft ze de missende 350 euro teruggelegd in de kassa.”

Uit de fooienpot

Toen De Vente de fraude ontdekte, werkte Marieke al tien jaar bij haar. Ze had haar ooit aangenomen als leerling-kapster en in de loop der tijd was ze uitgegroeid tot haar assistente. “Marieke verving mij als ik er niet was. We werkten goed samen en het klikte op persoonlijk vlak. Onze levens leken op elkaar, we hadden allebei ongeveer tegelijkertijd kinderen gekregen.” Toen De Vente de fraude in 2007 ontdekte, was het al zeker anderhalf jaar bezig, begreep ze uit verhalen van medewerkers. “Zij hadden vaker gemerkt dat er geld miste als Marieke werkte, maar wisten niet wat ze moesten doen. Marieke werkte al zo lang bij mij, ze waren bang

dat ik hen niet zou geloven. Ze bleek bovendien nogal intimiderend te zijn naar het andere personeel.” Toen ze eenmaal op non-actief was gesteld, kwamen de verhalen los. “Marieke beheerde de fooienpot en wisselde het kleine geld. Vaak misten er bedragen of er kwam wekenlang niks bij. Ze haalde ook geld voor de parkeer-automaat uit de kassa en betaalde dat weer terug uit de fooienpot. Ook nam ze regelmatig producten mee uit de kapsalon maar schreef nooit wat op. Normaal wordt dat verrekend met het salaris.” Dat de kas wel altijd klopte, was een raadsel voor De Vente. “Ik weet niet hoe ze de missende bedragen gezuiverd heeft. Ik heb alleen begrepen dat ze buiten openingstijden vrienden en familie in de salon knipte. Die inkomsten, stopte ze terug in de kassa.”

Rechtszaak

De Vente won juridisch advies in bij het hoofdkantoor van de kappersketen. “Zij adviseerden me om Marieke op staande voet te ontslaan. Ik vertrouwde dit, wat wist ik nou van dit soort zaken?” Achteraf bleek ontslag op staande voet een dure fout. Marieke schakelde de vakbond in, die de zaak uit handen gaf aan een advocaat. Ze stapte naar de rechter om het ontslag aan te vechten. Met succes, want De Vente verloor de zaak. “Ondanks alle verklaringen van medewerkers oordeelde de rechter dat Marieke tien jaar lang hard voor me had gewerkt. Ontslag op staande voet is een zwaar middel en daar waren onvoldoende redenen voor. Ik moest Marieke een schadevergoeding betalen.” Ze kreeg het advies om zich niet neer te leggen bij de uitspraak van de rechter en nam een nieuwe advocaat in de arm. “Zij gaf aan dat de zaak alle kanten op kon: er worden mensen ontslagen voor het stelen van een memoblokje

Simone de Vente was na de affaire helemaal op en besloot een zaak aan huis te beginnen.

en er zijn voorbeelden van grootschalig diefstal door personeel waarbij de rechter toch oordeelde dat ontslag onterecht was.” De rechter oordeelde opnieuw dat Marieke niet ontslagen had mogen worden. De Vente moest haar 30.000 euro schadevergoeding betalen. Met alle advocaat- en proceskosten erbij was ze in totaal het dubbele kwijt. “Een ongelooflijk bedrag. Toch wilde ik de kapsalon niet verkopen, we draaiden goed en ik hoopte al werkende het geld terug te verdienen. Bovendien voelde stoppen als falen.”

Puinruimen

Hoe rot ze zich ook voelde onder de situatie, in de kapsalon was De Vente altijd vrolijk. Thuis ging het wel mis. “Ik was doodmoe en chagrijnig. Grappig en leuk doen op mijn werk kostte veel energie.” Toen begin 2010, onder invloed van de recessie, de omzet van de kapsalon terugliep, raakte De Vente in een enorme dip. “Ik was op en besloot een poos thuis te blijven.” De psycholoog waar ze hulp bij zocht, constateerde een burn-out. “Ik houd niet zo van de naam, maar ik was inderdaad helemaal leeg. Ik ontdekte dat ik al een jaar bezig was met puinruimen en niet meer deed wat ik leuk vind: klanten knippen. Toen besloot ik de salon alsnog te verkopen. Mijn man heeft alles geregeld, ik heb er geen voet meer binnen gezet.”

“De rechter oordeelde dat ik Marieke niet had mogen ontslaan”

Na de verkoop begon De Vente een kapsalon aan huis. Zonder personeel. Boos is ze niet meer. “Ik heb er een streep onder gezet. Mijn zoonje van zes jaar vroeg op een gegeven moment: ‘hebben jullie het nu weer over Marieke?’ Ik besepte toen dat ze ons hele leven was gaan beheersen.’ Terugkijkend heeft De Vente vooral moeite met het verloop van het juridische traject. “We hebben ons te afhankelijk opgesteld en hadden ons moeten verdiepen in de materie. Ik heb me zo stom gevoeld. Eerst heb ik jarenlang Marieke blindelings vertrouwd, daarna ben ik zonder twijfelen afgegaan op het advies om haar op staande voet te ontslaan. Niemand heeft me gewezen op de risico’s. Rechters gaan er maar zelden mee akkoord.” Onder het verloren geld heeft De Vente gelukkig wel een streep kunnen zetten. “Ik heb weer plezier in mijn werk en kijk alleen nog vooruit.” ■

Om redenen van privacy is de naam Marieke gefingeerd.